

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **R. H.**
bytem X
zastoupený Mgr. Danielem Hájkem, LL.M.
sídlem Vinohradská 29/93, Praha 2

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2019, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 12. 9. 2019 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2019, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzen formulář E 211 – shrnutí rozhodnutí ze dne 25. 6. 2019 (dále jen „shrnutí rozhodnutí“) vydaný žalovanou podle čl. 48 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí nařízení“).
2. Soud se zabýval otázkou, zda je žaloba přípustná.
3. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. „[z]e soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.“
4. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. „[ž]aloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se [žalobce] přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.“
5. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.“
6. Z § 70 písm. a) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. plyne, že nepřípustná je žaloba, kterou se žalobce domáhá přezkoumání úkonu, jenž není rozhodnutím. Legislativní zkratka

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

„rozhodnutí“ je vymezena v § 65 odst. 1 s. ř. s., podle kterého se jím rozumí úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují žalobcova práva nebo povinnosti. Z materiálního hlediska je tedy nutné, aby úkon byl způsobit se negativně projevit v právní sféře adresáta [srov. z poslední doby např. bod 34 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 – 35, publ. pod č. 3834/2019 Sb. NSS, či body 65 a 75 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 – 41, publ. pod č. 3779/2018 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Podstatné přitom je, zda takové účinky úkonu předpokládá příslušná právní úprava (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014 – 52, publ. pod č. 3151/2015 Sb. NSS). Nestačí tedy samotné přesvědčení žalobce o tom, že nějaký úkon do jeho právní sféry zasahuje, jestliže z právních předpisů zjevně tvrzený účinek nelze dovodit (srov. Jemelka, L.; Podhrázký, M.; Vetešník, P.; Zavřelová, J.; Bohadlo, D.; Šuránek, P. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 65).

7. Podle čl. 48 odst. 1 věty první až třetí prováděcího nařízení, který je nadepsán „*Oznamování rozhodnutí žadateli*“, platí, že „[k]aždá instituce oznámí žadateli své rozhodnutí v souladu s použitelnými právními předpisy. V každém rozhodnutí se uvedou možnosti opravných prostředků a lhůty pro jejich uplatnění. Jakmile byla kontaktní instituce vyrozuměna o všech rozhodnutích přijatých každou institucí, zašle žadateli a ostatním dotýčným institucím souhrn těchto rozhodnutí.“ Z citovaného ustanovení i jeho nadpisu je zřejmé, že souhrn rozhodnutí není ničím jiným, než pouhým právně nezávazným oznámením o tom, jaká rozhodnutí byla ve věcech žádostí žadatele o dávky dotýčnými institucemi vydána, jaké opravné prostředky lze proti těmto rozhodnutím uplatnit a v jakých lhůtách. Smyslem souhrnu tedy je, aby byl žadatel v rámci jednoho přehledného dokumentu informován o všech dávkových rozhodnutích podle kapitoly IV prováděcího nařízení, která se jej týkají, včetně možností obrany proti nim. Tomu odpovídá i odůvodnění prováděcího nařízení, podle nějž „[i]nformování dotýčných osob o jejich právech a povinnostech je základním prvkem vztahu důvěry s příslušnými orgány a institucemi členských států. Informace by měly zahrnovat pokyny ke správním postupům“ (viz recitál 22). Ustanovení čl. 48 prováděcího nařízení je logickou reakcí na skutečnost, že ohledně jednoho žadatele může být různými orgány odlišných členských států Evropské unie vydáno více (zpravidla jen dílčích) rozhodnutí, ve kterých může být nesnadné se orientovat a posoudit jejich vzájemné účinky. Nic však nemění na tom, že o právech a povinnostech žadatele je autoritativně a závazně rozhodováno jednotlivými rozhodnutími dotýčných institucí. Souhrnem je žadatel toliko informován o jejich nejpodstatnějším obsahu.
8. Právní účinky souhrnu (ať již konstitutivní či deklaratorní) či možnost jeho soudního přezkumu nelze dovodit ani z čl. 48 odst. 2 prováděcího nařízení, podle nějž „[p]okud se žadatel po obdržení souhrnu domnívá, že jeho práva mohla být nepříznivě ovlivněna vzájemným působením rozhodnutí přijatých dvěma nebo více institucemi, má tento žadatel právo na přezkum rozhodnutí dotýčnými institucemi ve lhůtách stanovených v příslušných vnitrostátních právních předpisech.“ Právním na přezkum se zde rozumí opravné prostředky uplatňované u dotýčných institucí, tj. institucí, které příslušná rozhodnutí vydaly, nikoliv u soudu. Jedná se o přezkum jednotlivých rozhodnutí o dávkách podle kapitoly IV prováděcího nařízení (dávky v invaliditě a starobní a pozůstalostní důchody) a ne samotného souhrnu rozhodnutí. Proto výše citovaný čl. 48 odst. 2 věta první prováděcího nařízení výslovně hovoří o přezkumu „rozhodnutí“ (nikoliv souhrnu) a v množném čísle o „dotýčných institucích“ a ne o jediné kontaktní instituci, která podle čl. 48 odst. 1 věty třetí

prováděcího nařízení souhrn oznamuje. Totéž plyne z porovnání s jinými jazykovými verzemi tohoto ustanovení, které (rovněž v množném čísle) odkazují právě na ona jednotlivá rozhodnutí: „*právo žiadať, aby dotknuté inštitúcie tieto rozhodnutia prehodnotili*“ (slovenská), „*the right to a review of the decisions by the institutions*“ (anglická), „*Anspruch auf eine Überprüfung der Entscheidungen durch die beteiligten Träger*“ (německá), či „*un réexamen des décisions des institutions concernées*“ (francouzská; zdůraznění přidáno soudem). S obdržením souhrnu rozhodnutí je toliko spjato odsunutí počátku lhůty k uplatnění práva na přezkum (viz čl. 48 odst. 2 věta druhá prováděcího nařízení). Obdobně tomu ostatně bylo i za účinnosti předchozího nařízení Rady (EHS) č. 574/72, ve znění pozdějších předpisů, podle jehož čl. 48 odst. 1 byla instituce provádějící zpracování žádosti (nyní tzv. kontaktní instituce) povinna oznámit žadateli všechna shromážděná rozhodnutí prostřednictvím souhrnné zprávy, přičemž teprve po jejím obdržení začaly žadateli plynout lhůty k podání opravných prostředků.

9. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že souhrn rozhodnutí podle čl. 48 odst. 1 prováděcího nařízení nesplňuje materiální znak pojmu rozhodnutí, neboť není způsobilý zasáhnout do právní sféry adresáta. Není proto rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a jako takový je vyloučen ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. Není-li v projednávané věci soudně přezkoumatelné shrnutí rozhodnutí vydané žalovanou, nelze podrobit přezkumu ani napadené rozhodnutí o námitkách (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2016, č. j. 10 Afs 267/2015 – 39, či rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 – 125, publ. pod č. 1554/2008 Sb. NSS, v nichž byla žaloba proti druhostupňovému rozhodnutí správního orgánu odmítnuta pro soudní vyluku rozhodnutí prvostupňového).
10. S ohledem na to, že žaloba proti rozhodnutí, které je vyloučeno ze soudního přezkumu, je nepřípustná (§ 68 písm. e) s. ř. s.), soudu nezbylo než ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
11. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s., podle něž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. září 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.